

✓ **ВІД МРІЙ ДО СПОГАДІВ:**
СВІТЛІ СТОРІНКИ ЖИТТЯ ВАЛЕНТИНИ ЧУЛІПИ

Двадцять п'ять років пропрацювала Валентина Олександрівна Чуліпа на Рівненському льонокомбінаті. Саме звідси почався старт її самостійного дорослого життя. Тут зустріла коханого чоловіка, вийшла заміж та виховала двох прекрасних дітей.

Маленькою батьківщиною Валентини Олександрівни стало затишне село Верба, що на Дубенщині. Саме в цьому мальовничому куточку природи на березі річки Іква пройшло дитинство та юність дівчини. Там кожна стежка, кожне дерево нагадують пору безтурботного дитинства...

Сім'я Пісоцьких виховувала трьох дітей, Валя - найстарша. Батько дівчинки працював на хлібопекарні пекарем, а мама у заготівельній конторі, де заготовляли капусту, огірки, помідори та робили соління. Дитинство Валі мало чим відрізнялося від дитинства всіх сільських дітей: дитячі ігри, яких було не так і багато, а також допомога батькам по господарству та на городі.

У семирічному віці дівчинку віддали до сільської школи. Навчалася вона добре, мала нахил до гуманітарних дисциплін, а найбільше любила уроки музики. Крім того, мала хороший голос, тож співала у шкільному хорі. Закінчивши вісім класів, Валентина хотіла вступати до Кременецького педагогічного училища – цю мрію виношувала з малих літ, оскільки безмежно любила дітей і без проблем знаходила шляхи порозу-

міння з малечю.

– Мої подруги вчитали в районній газеті про нау Миське професійно-технічне училище №5 і запропонували вступати всім разом. Я спочатку сумніувалася, та вони мене таки переконали: мовляв, місто більше, після закінчення навчання залишимося працювати в місті... А як же мені хотілося вирватися в місто, щоб добре заробляти! Тож все зваживши я прийняла рішення і 1 вересня 1974 року переступила поріг училища в ролі студентки. Навчалася два роки за спеціальністю «прядильниця», практику проходили на Льонокомбінаті. Одночасно закінчувала вечірню школу. Продовжувала займатися співами – відвідувала хор при училищі. А ще ми в гуртожитку частенько влаштовували справжні українські вечорниці зі співами, та я теж не втрачала можливості поспівати, – розповідає про студентські роки пані Валентина.

Закінчивши навчання, Валентина Олександрівна влаштувалася на Льонокомбінат крутильницею у підтовчий цех ткацького виробництва корпусу побутових тканин. Працювала вона на крутильних машинах, виготовляли ниточку. Процес одержання пряжі не простий. Для цього існують різні типи машин і агрегатів, які створюють технологічний ланцюжок обладнання кінцевим продуктом якого є пряжа, що в подальшому поступає в ткацький цех. За будовою розрізняють пряжу однострункову, трощену та кручену. Кручена пряжа утворюється на крутильних машинах, та за способом скручування поділяється на однокручену, багатокру-

ну, фасонну, армовану, текстуровану та комбіновану. Однокручену пряжу отримують при скручуванні двох або трьох ниток однакової довжини, вона має гладку поверхню. Багатокручену пряжу отримують у результаті двох та більше процесів кручення, що йдуть один за одним. Частіше всього з'єднують дві однокручені нитки, скручуючи їх у напрямку, зворотному попередній крутці. Всі види пряжі застосовуються для ткання різних видів полотна.

— Через вісім років мене перевели в ткацький цех вузлов'язом. Ще чотири роки пропрацювала в цеху й була вимушена у зв'язку з погіршенням здоров'я перейти працювати у профілакторій в їдальню, де я й працювала аж допоки профілакторій не закрили в 2001 році.

На території Льонокомбінату розміщувалися їдальня, магазин, а також кулінарія, де можна було придбати напівфабрикати. В магазині для працівників на талони, що виділяв профком, видавалися пакети з продуктами. Півгодини давалося на обід, то ми ходили в їдальню. Коли стали працювати у дві зміни, а обідню перерву скоротили до двадцяти хвилин, то ми йшли в кімнату відпочинку, пили чай та обідали тим, що з собою приносили, бо в їдальні завжди черга й не встигали за такий короткий час.

Молодь в той період весело і гарно проводила час, незважаючи на те, що всі важко працювали. Якось знаходили час, щоб взяти участь у змаганнях чи підготовці святкового вечора, а чи просто бути глядачем дійства. Різноманітні святкові вечори, конкурси художньої самодіяльності, новорічні ранки для дітей та новорічні танці для працівників підприємства. Частенько відвідували кіно, театр – тоді навіть квитки від профкому давали. Також працівники мали можливість їздити на екскурсії, причому це не було фінансово затратним. Дуже хороший був профілакторій при комбінаті, де оздоровлювалися працівники та їхні діти.

— Зі своїм майбутнім чоловіком, В'ячеславом Івановичем, познайомилася на Льонокомбінаті - він працював слюсарем в цеху механізації. Саме на роботі ми й зазнайомилися. Незабаром одружилися, виховали двох дітей: старша донька та молодший син. Вже й онука Владислава маємо, у восьмий клас ходить. Зараз ми з чоловіком більше в селі на його батьківщині - Радивилівський район. Після того як перенесла важку хворобу, то вирішили з'їхати з «поверху» в село. Там мені легше, не потрібно підніматися та спускатися східцями, та й повітря чистіше. Маємо землю, садимо городину, помаленьку обробляємо. Тримаємо невелике господарство, щоб дітей в місті трохи підтримати. Донька часто приїжджає, допомагає нам. Як приїжджаю в Рівне, то частенько бачу своїх колег по роботі. Минулої осені головний лікар профілакторію Галина Назарівна Чергейко святкувала свій ювілей, то весь колектив зібрався. Згадували свої найкращі роки молодості, робочі моменти та кумедні ситуації. Ділилися життям-буттям, як воно склалося після закриття профілакторію. Молодість та ті роки тепер залишилися тільки у спогадах. Як швидко все промайнуло, наче наснилося...

Надія РОМАНЧУК